

עלון קיבוץ העוגן מס' 63 | יולי 2017 | תמוז-אב תשע"ז
אחדשים ימינו כקדם - פרוייקט שטרט 2017

שלום לכם ולכן

ואצלנו בגיליון, תוכלו ליהנות מקינוח מתוק קיצי וכיפי, תקראו על חוויות של ספורטאית שלנו שייצגה אותנו בכבוד במכבייה, תחשפו לסיפור מרתק על ספר חדש שיצא לאחרונה על אבא אחד וסיפור חייו המופלא, תגלו שגם אצלנו יש ממציאי אפליקציות ועוד ועוד ועוד..

ולא נשכח לברך את חברתנו היקרה לצוות, המעצבת המוכשרת והנפלאה שלנו **רוני אסקפה שני**, שילדה לפני מספר ימים את נסיכה מס' 3, וממשיכה במרץ, בין החלפת טיטול, הנקה והשלמת שעות שינה - לעצב ברוב כישרון את גיליונות ביתנו. מזל טוב רוני, לך ולכל משפחתך כאן ובדרום החם...

תודה גדולה ל**רותי הילר** על ההשקעה הגדולה והרצון הטוב במציאת התמונות הנפלאות מהארכיון שמלוות חלק נכבד מגיליון זה.

ואתם קוראים יקרים, קחו לכם פסק זמן, שימו הכל בצד, שתו משהו קר, וביננו - פשוט תקראו ביתנו...

הקיץ בשיאו, חם, הביל, דביק ולח. החיים טובבים ממזגן למזגן, מפינה מוצלת לפינה קרירה, העיקר להיות בחוץ כמה שפחות.

מסביבנו נערמים עוד ועוד תיקים, תיק 1000, תיק 2000, תיק 3000 ועוד היד נטויה... נראה כמה זמן עוד ייקח, עד שמשהו יידבק בראש הממשלה שלנו, שנראה כי אפילו הוא עוד יראה לטפלון מה זה... השחיתות פושה בכל מקום ובכל פינה, ותחושת גועל וקבס מהיושבים למעלה ובעלי השררה והכח, עולה בנו שוב ושוב.

במקרים כאלו, עד שהצדק יצא לאור, ונביט קדימה עם תקווה בלב, נותר לנו להתנחם וליהנות מפינת האלוהים הקטנה והירוקה שלנו, ולהגיד תודה על מה שיש. ויש הרבה! יש לנו שמרטף חדש ונפלא, בילינו ערב קיצי ונהדר שאורגן למופת לכל הקיבוץ בבריכה - תודה לעושים במלאכה, ההכנות לחגיגות ה 70 בעיצומן, מתנדבים ומתנדבות לאירוע הגדול בכל מקום ומכל מקום, ובקיצור - שרק נמשיך ככה.

שתהיה קריאה מהנה רוית ומרב

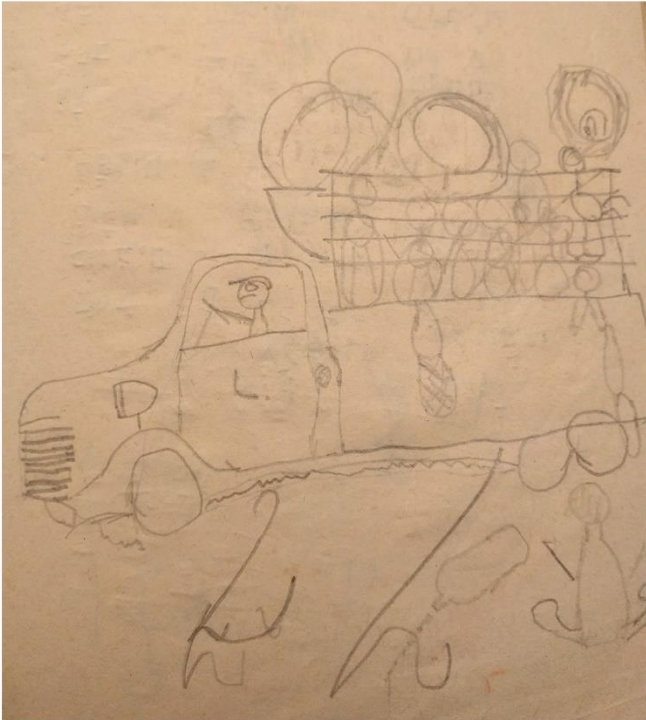
הקיבוץ משתתף בצערם של
שרה, יהודה, אמנון, דרור והמשפחות,
במות **ישראל בלייכמן ז"ל**
הבעל, האבא והסבא.
יהי זכרו ברוך

כתובת המערכת: kh8982171@gmail.com עריכה והפקה: מרב אילן ורוית ברוך

עיצוב גרפי: רוני אסקפה שני איורים: יעקב גוטרמן תשבץ: דינה וויג

"הנה הים הגדול"

גדי גדיש

הכל התחיל כשפינינו את דירת הוריי לפני כשנה. ידענו שבעליית הגג ישנם קרטונים המאוחסנים שם כבר כ 60 שנה, אך רק לפני כשבועיים התחלנו למיין את תכולתם. באחד מהם, נמצאו מחברות לימוד שלי מבית הספר היסודי. בין מחברת נושא "הארנבת" לנושא "אבותינו", גיליתי במחברת של כיתה ב' (שנת '54-'55), ציור שציירתי בהשפעת חיי השבתות של פעם. בציור רואים את משאית האינטר של הקיבוץ, עמוסה באנשים האוחזים באבובים גדולים, בדרכם אל הים. הנסיעות הללו התקיימו בכל שבת בבוקר בתחילת שנות ה-50, מכיוון שעדיין לא היתה בריכה בקיבוץ, זו נבנתה רק בשנת העשור לקיבוץ, 1957. וכך, בעונות הקיץ בשעה 8:00 בבוקר, היינו עולים על המשאית עם סנדוויצ'ים ואבובי ענק (של טרקטורים) ונוסעים אל חוף מכמורת. בדרך, כשהמשאית היתה חוצה את גשר ויתקין, שהיה אז בנוי מקרשים, ליוותה אותנו "נגינת הפסנתר" של קורתו. ברגע הזה התחילה אוטומטית גם השירה - "הנה הים הגדול", לפי המנגינה של "שימי ידך בידי". לאחר מספר שעות בים, חזרנו הביתה עייפים ומרוצים.

מאירים ומעירים על כל מה שמפריע אצלנו בקיבוץ

מאז שלכל אחד ואחת יש רכב, וכל משפחה מחזיקה שני רכבים, הפך הקיבוץ ממקום פסטורלי ושקט, למיני דיזינגוף סנטר...

לא מעט חברים וחברות, בנים/ות, שוכרים/ות, נוהגים ברחבי הקיבוץ במהירות מופרזת ובחוסר אחריות משווע, תוך שהם מסכנים חוץ מאת עצמם, גם את האוכלוסייה כולה.

גדודיות ובאמפרים למיניהם הותקנו במהלך השנים על מנת להאט ולו במקצת את קצב הנהיגה ולשמור על חיי כולנו, אך נראה, כי גם כלי עזר זה, לא הועיל.

עוד מוסיפים המחקרים לספר לנו, שנהיגה ליד הבית מתבצעת בדרך כלל עם אחוזי חגירת חגורת בטיחות נמוכים עד לא קיימים, והרי לכם תוצאה הרת אסון...

אז.. כשאתם נוהגים בתוך הקיבוץ, או בכל שטח מיושב ומאוכלס אחר, חגרו חגורה, הורידו הרגל מהגז, האטו באופן משמעותי, פיקחו עיניים שבעתיים, ושמרו עלינו ועל עצמכם.

סטטיסטיקה רבת שנים, מלמדת אותנו שוב ושוב, שתאונות, ובעיקר תאונות דרכים, קורות הכי הרבה.... ליד הבית.

וכשמדובר בקיבוץ לא קטן, עם כבישים עקלקלים, דרכים משובשות, שבילי כורכר ושאר נתיבים עמוסי בעיות, הופכת סטטיסטיקה זו, מסוכנת מאוד עבורנו.

סיפורו של היהודי שילר

רית ברוך

לימים פגש את קבוצת "אלונים" מהעוגן אשר שירתו בנחל בקיבוץ דן, הכיר בחורה צעירה אשר בעקבותיה הגיע לקיבוצנו, וזמן נעורים שהסתיים כבר בדרך הארוכה מדין להעוגן.

עומר ונעמי אשתו, ספרו לי ביחד ש: "הכרנו בטעות במסיבת חנוכה בהעוגן". נעמי היתה בכיתה יא' ועומר חייל משוחרר. לאחר פגישות בשבילים, פלרטוטים וביקורים במחנה 80, הקשר מוסד והם התחתנו כדת וכדין לאחר כשנה וחודשים.

בהעוגן החל את הקריירה שלו כחקלאי, לאחר מכן למד חשמלאי מוסמך, ועבד שנים לא מעטות בחשמלית הקיבוץ. הספיק לעבוד שנה כמטפלת בקבוצת "רותם", ומשם כ-15 שנה עבד כנהג סמי-טריילר בחברת אמבר.

בזכות ידיו הטובות, הידע והניסיון שצבר משנות עבודה אלו, עובד לעיתים קרובות עם **יאצק**, השיפוצניק הפולני.

לנעמי ועומר שני ילדים. **נטע** הבכורה, מקבוצת "חורש", חובבת חיות, אשר מתגוררת בקיבוץ ומגדלת באהבה את **נועה** המתוקה אשר הצטרפה במלוא המרץ בזמן שיחתנו, ו**אורי** בן הזקונים מקבוצת "שחף", ספורטאי מוכשר, אשר מתגורר בהרצליה, נשוי לליאת ועובד בחברת אנרג'י.

לפני כ-8 חודשים הצטרפה למשפחה שרי היפה, כלבה מסוג סטר אירי.

את הבוקר מתחיל עומר בשעה 06:00 בצעידה עם שרי הכלבה, וכך 3 עד 4 פעמים נוספות במהלך היום. אוהב לקרוא עיתונים, ספרי מתח והרפתקאות (מנוי בספריית העוגן ובנוסף נהנה מאד משירותי "קח תן", הספרייה החופשית שליד הארכיון).

לעיתים נדירות ביותר תופס שנ"צ טובה. אחה"צ מקפיד לבלות זמן איכות עם הנכדה נועה ומסיים את יומו לקראת חצות. (ישן מעט שעות שינה בלילה, הרגל מתקופת עבודתו כנהג).

המשך בעמוד 4

ממליצה לכם בחום, (תרתי משמע) להתרווח במזגן, להתפנות ממירוץ היומיום ולקרוא את הספר האוטוביוגרפי "**קמיליון (הזיקית)**", שאת הוצאתו יזם **עומר שילר** (בן יחיד) לזכר הוריו. "תחילתו של מסע הישרדות מפתיע ומדהים המתרחש ברחבי אירופה".

לפני שאשתף אתכם בסיפור המיוחד והמרגש העומד מאחורי הוצאת הספר, בואו נכיר קצת יותר את עומר.

בתחילת שנת 1956, לאחר המלחמה, עומר בן ה-17 והוריו עלו ארצה מאוסטריה דרך הסוכנות היהודית. תקופה קצרה לאחר הגיעם ארצה, אביו, **פרידריך שילר** חלה. שפת העברית אשר לא היתה שפה השגורה היטב בפיהם של הוריו, הביאה אותם להחלטה לחזור לוינה למען הטיפול בבריאות אביו, וכך עשו, ללא כל אמצעים כלכליים כשהם גרים בצנעה בדירת חדר על שפת נהר הדנובה.

בתקופה זו עבר עומר לגור בקיבוץ דן ובהמשך התגייס לצבא הגנה לישראל. לאורך תקופה זו שמר עומר על קשר מכתבים עם אימו אשר תמיד כתבה לו ש"הכל בסדר ואין מה לדאוג".

לאחר שחרורו מהצבא, טס לוינה וגילה שאימו הסתירה ממנו שאביו נפטר מהמחלה לפני כ-6 שנים.

לאורך השנים קיבל עומר רמזים שונים מהסביבה על כך שהינו ילד מאומץ, הוריו לא סיפרו לו זאת. זה לא היה מקובל בימים ההם. הוא מספר כי תוך כדי פגישה עם אמו, "היא החלה לנוע בכיסאה בחוסר מנוחה. שאלתי אותה: אימא, את רוצה להגיד לי שאני מאומץ?..."

במשך שנים ניסה עומר לשכנע את אימו לבוא לישראל, אך זו היתה נחרצת בדעתה ושוב ושוב אמרה לו: "עץ זקן לא עוקרים ומר עבירים למקום חדש".

המשך מעמוד 3

לימים גילה עומר, שבין לבין הניתוחים, על ערש דווי, החליט אביו לגולל בפני אימו את סיפור חייו המרתקים והלא פחות מעניינים, וכך במשך שבועות וימים היא ישבה וכתבה מפיו מילה אחר מילה בגרמנית. עומר לא ידע על קיומם של דפים אלו, לאחר מות אימו קיבלם במתנה מבן דודו. בדיעבד הסתבר שהוריו לא הסכימו לפרסם את כתב היד בימי חייהם מכיוון שחששו מנקמת הגרמנים.

במהלך שנות חייו הכיר עומר דרך משפחתה של כלתו זוג פנ" סיונרים מבית התפוצות אשר נתן להם לקרוא את הדפים הכתובים בגרמנית בתקווה שיעזרו לו עם תרגומם. בני הזוג אשר התחברו לסיפור, החליטו להפתיע את עומר וכעבור כשנתיים הביאו לו במתנה את התרגום.

עומר החליט להוציא לאור סיפורים אלו, יצר קשר עם העורכת דבורה חיץ מבית הלוי, ולאחר שעות עבודה משותפות ורבות יצא בימים אלו הספר לאור.

את שם הספר, "קמיליון (הזיקית)", בחר עומר לאחר שכל שנות חייו אביו היה משנה זהויות על מנת להתחמק מהצבא הנאצי על ידי זהויות בדויות. לעיצוב כריכת הספר נעזר בבתו נטע אשר למדה עיצוב גרפי ונתנה את המלצותיה והדגשותיה.

עומר מתרגש ומאושר עם הצלחתו בהוצאת הספר לזכר אביו אשר לא זכה לעשות זאת בחייו, וכמובן גם עבור עצמו ודורות ההמשך.

לא ארחיב ואספר על הסיפור עצמו, אתם יותר ממוזמנים לקרוא בעצמכם.

כמובן שלאורך כל הראיון היתה איתנו נעמי שליוותה את עומר לכל אורך הדרך.

בצאתי עומר הראה לי את הדברים אשר עושים לו טוב על הלב: דשא ירוק מטופח ומכוסח להפליא, גינה פורחת, בריכת דגים אשר נבנתה בשתי ידיו, פינת השעשועים, ארגז החול לילדים ונוף השדות האינסופי הנשקף מביתם.

יכולתי להישאר ולשמוע עוד רבות, אך השעון החל לתקתק ובתוך תוכי השארתי גם פתח לעוד.

מאחלת לעומר תכול העיניים אשר במאי (לא יאומן!!) יחוגג 80, שימשיך להשתבח עם השנים וימשיך לנצור את הרגעים והחוויות.

ועדת ביקורת

דו"ח הבא של ועדת ביקורת יעסוק בנושא של **ביטחון ובטיחות**.

חברים, תושבים, בנים – מוזמנים להפנות אלינו שאלות, בקשות וטענות הקשורות לנושאים אלו.

ניתן לפנות לחברי הועדה או ישירות למבקר במייל או לתיבות הדואר – כל הפניות נשארות חסויות.

להלן פרטי הקשר:

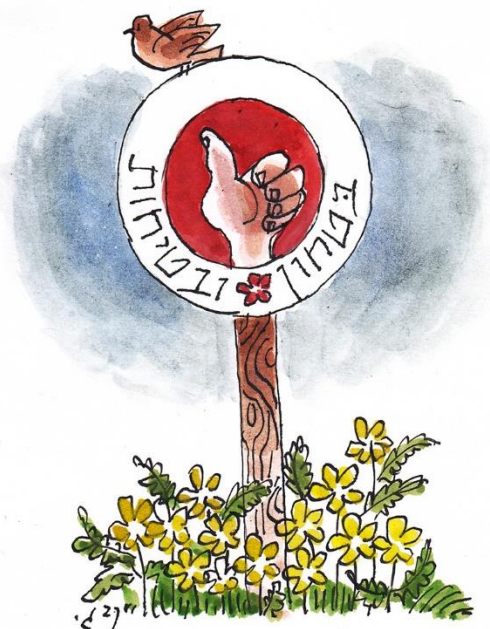
יפתח אלון iftach@rhcpa.co.il

גיא רוזמן guyrozman@gmail.com

דוב לאור samanta_l@haogen.org.il

בת-חן גרינברג batchen@mc-forum.co.il

בברכה, ועדת ביקורת

על חוצפה ישראלית, פרס יוקרתי, קיץ בנורבגיה ו... כלנית אפרת

מרב אילן

במה עוסק הדוקטורט?

"הדוקטורט עוסק בגורמים המשפיעים על הצלחת חברות סטארט אפ ישראליות בחו"ל. במסגרת המחקר בחנתי קבוצה גדולה של גורמים בניסיון להבין מה מוביל להצלחת סטארט-אפ ישראלים.

לצורך ביצוע המחקר נסעתי ברחבי הארץ במשך 11 חודשים, ונפגשתי עם 110 מנכ"לים של חברות סטארטאפ הפעילות בחו"ל. זוהי אוכלוסייה מרתקת! אנשים שאתה לא פוגש ביומיום. לדעתי זו ציונות אמיתית ולא הנפת דגלים וכפיים.

5 שנים אחרי איסוף הנתונים המקורי, חזרתי לאותם מנכ"לים במטרה לבדוק מה קרה איתם. היה מדהים לגלות ש 78 מתוך החברות נותרו עצמאיות. הפרסום שהתבסס על התהליך הנ"ל התקבל בכתב עת מוביל בתחום.

היכן את עובדת היום?

"בשנת 2000 נכנסתי לרופין כעוזרת הוראה של מרצה בתחום השיווק. ב 2008, כאשר קיבלתי את הדוקטורט, הפכתי לחברת סגל מן המניין, וכיום אני בדרגת מרצה בכיר בדרך לפרופסורה. מלמדת וחוקרת נושאים של אסטרטגיה בינ"ל.

לפני זמן מה, נודע לנו שכלנית זכתה בפרס על **הרעיון המחקרי הטוב ביותר**. פרס זה התקבל במסגרת מחקר שהיא מובילה יחד עם צוות של חוקרים מהארץ ומחו"ל. אז למרות שאנחנו נמצאות בקשר ידידות קרוב, וגרות בסמוך אחת לשנייה, אני לא באמת בקיאה בכל רזי התארים בהם היא אוחזת, ותאמינו לי, יש לא מעט כאלו... ולא בדיוק יודעת מה היא עושה בכל פעם שהיא טסה לנורבגיה, או מה עשתה בנאנג'יה, ובהחלט יש הרבה על מה לשאול וללמוד עליה.

לוקח לא מעט זמן עד שאני מצליחה לתאם איתה מועד לפגישה. כרגע היא עמוסה עד צוואר לאו דווקא בעניינים פדגוגיים, אלא יותר בפרויקט מימון ההמונים "**צמידים ל 70**", אותו היא מריצה עם עוד כמה חבר'ה רציניים מהעוגן, אשר עושים הכל בהתנדבות מלאה, ועוסקים בהתרמה עבור חגיגות ה 70 וב- צמידים המרהיבים שכבר מככבים אצלנו בכל פינה.

בסופו של דבר, מצאנו לנו שעה קלה באחת השבתות, והתיישבתי לשמוע על כלנית שאתם פחות מכירים.

את התואר הראשון שלה, עשתה במינהל עסקים עם התמחות בשיווק, במכללה למינהל. את התואר השני עשתה במנהל עסקים בהתמחות מערכות מידע, במכללה למינהל.

את הדוקטורט עשתה בפקולטה לניהול באוניברסיטת חיפה.

המשך מעמוד 5

ב 2011 התמניתי לראשת תכנית הבוקר של מנהל עסקים ובשנה העוקבת מילאתי תפקיד של ראשת מחלקת מנהל עסקים. בתום התקופה ביקשתי לצאת להשתלמות ארוכה באנגליה במטרה לייצר שיתוף פעולה מחקרי בינלאומי. במקביל לתפקידים כראשת תכנית/מחלקה, מילאתי גם תפקיד של ראשת תחום שיווק הן בתואר הראשון והן בתואר השני. בנוסף, החל מ 2010, אני מועסקת כמרצה מן החוץ בתחום שיווק בתוכנית ה-MBA."

חוצפה ישראלית

"בזמן שהותי באנגלייה, חברתי לצוות רציני של מס' אנשים בעלי רקורד בתחום אסטרטגיה בינ"ל בראשותה של פרופ' אן סושון. במהלך אחת הנסיעות, שוחחנו על מה הופך את הסטארט-טאפים הישראליים לכל כך מצליחים. ציינתי בפניה שמהשיחות שקיימתי עם מנכ"לים של סטארט אפים בתקופה שאספתי נתונים לדוקטורט, עלו 3 גורמים לכך שאנחנו נקראים "אומת הסטארט אפ":

1. אנשים שיוזעים ואוהבים לעבוד.
 2. כוח אדם מיומן ומקצועי שמשתחרר מיחידות טכנולוגיות בצבא.
 3. החוצפה הישראלית! אנחנו מתחייבים ללקוחות שהדבר אפשרי, ורק אחרי זה שוברים את הראש איך נעשה את זה... למחרת בבוקר כשהגעתי למשרד, ראיתי את אן שקועה עמוק במחשב בחיפוש אחר המילה חוצפה...
- מאז, אנחנו עוסקים במחקר שעוסק בהיבטים של חוצפה באסטרטגיה עסקית. זהו מחקר פורץ דרך. חוצפה מעולם לא נחקרה באקדמיה."

עד כאן אנגליה. ומה מעשיך כל קיץ בנורבגיה?

"לפני 4 שנים פנה אלי רותם שניאור, חבר סגל באוני' אגדר שבנו רבגיה, והציע לי ללמד אצלם קורס בנושא אסטרטגיה בינ"ל באופן חד פעמי. כמובן שהסכמתי. לקחתי איתי את סער, הבן שלי, צירפנו חבר שלו שלא ירגיש לבד, ונסענו לחודשיים לנורבגיה. סער והחבר שולבו בבית ספר בינלאומי במהלך התקופה ולמדו עם ילדים ממקומות שונים בעולם. הם חזרו מצוידים באנג'לית מעולה ועמוסי חוויות על תרבויות ומנהגים שונים ואחרים. בנורבגיה יש כבוד לחינוך וזה מתבטא בהכלל- החל מהשכר למורים, דרך הכיתות הקטנות, עד 15 ילדים בכיתה, מתקני שע-שועים ברמה גבוהה, הרבה הפסקות, המורים באים מתוך שליחות ואהבת המקצוע, רואים את העבודה כיעוד בחיים. ממש עולם אחר."

איך כל זה הביאך למאמר ולפרס המדובר?

"בנורבגיה, דרך אותו רותם שניאור, נחשפתי לכל נושא מימון ההמונים. בד בבד, במסגרת הליך ההגשה לפרופסורה בישראל בו אני נמצאת, חשבתי שכדאי שאגיש בקשה למימון מחקר מקרן חיצונית. יחד עם חבר סגל גרמני שמחזיק במשרה גם

בנורבגיה, הגשנו בקשה לקרן GIF הגרמנית, למימון למחקר העוסק בתחום:

"הערך המוסף שמתקבל מתהליך גיוס מימון דרך ההמון".

המחקר בעצם מדבר על כך, שחברות סטארט אפ הפונות לגיוס מימון מהציבור הרחב, מקבלות גישה לא רק לכסף, אלא גם לידע, מוניטין, קשרים. כל אלו נחשבים נכסים בעלי ערך רב עבור חברות בתחילת דרכן.

אז ישבנו וכתבנו מאמר ראשוני בנושא, והמאמר התקבל לכנס בינלאומי בנושא ניהול ידע שהתקיים בסלובניה ביוני השנה, במסגרתו קיבלנו פרס על "רעיון מחקרי מבריק".

וכסף קיבלתם??

"לא.... תעודת הוקרה, אבל לא מעט כתבי עת אקדמיים ברחבי העולם מחזרים אחרינו, להיות אלו שיוציאו את המאמר הגמור כשנסיים את המחקר, ואלו הן כבר ממש בשורות משמחות"

אז מה השלב הבא?

"אמנם קיבלנו תשובה שלילית על הפניה הספציפית הזו, אבל אנו ממשיכים הלאה לקרן נוספת במטרה לגייס מימון למחקר. במקביל, ממשיכה לחקור עם צוות המחקר את נושא החוצפה באסטרטגיה עסקית.

ובזמן הפנוי שעוד קצת נשאר לה, כלנית היא אמא במשרה מלאה לסער, אוטוטו 18, מתגייס במרץ לצבא, עוד לא יודע לאן... אוהבת מאוד לקרוא, לטייל בשדות עם הכלבה ולראות בן-טפליקס סרטים ישנים.

כמה מילים על הקיבוץ, אפשר?

"הצוות שהתאגד סביב פרויקט ה-70, אינו שייך לדור המבוגר של הקיבוץ. הוא מורכב מבני זוג של... חבר'ה מההרחבה, צעירים, בני קיבוץ... שכל אחד מהם הביא את הערך המוסף שלו ונוצר פרויקט שהוא הרבה מעבר לעבודה והרבה מעבר לקצת כסף שהוא מביא לחגיגות. נוצר סוג של הזדהות והתלכדות סביב חגיגות ה-70 והמשכיות הקיבוץ.

יש בזה משהו חזק ובעל עוצמות. אני שמחה לראות שהעוצמה שאנו חווים בתהליך היצירה מתבטאת גם דרך כל המיילים של אנשים גם מהארץ וגם מחו"ל, שמברכים, שמפרגנים. זה מעניק לי תחושה שלמרות הקשיים והמכשולים יש רצון משותף שהמקום הזה יצליח וימשיך וזה גובר על הכל! אני מאוד אופטימית"

צלילי המוסיקה בשבילי הקיבוץ

איילת ענבר

גרשון מרון קיבל אותי בחיור, בחום ובכוס קפה מדויק וטעים. אח"כ הצטרפה רחלי לראיון, יחד עם הנכדה המתוקה, **ליבי**. גרשון, נולד ב-3.8.48 (מוזמנים לאחל לו מזל טוב). הרבה מכנים אותו בשם שלישי, קיצור של גרשליק, כינוי שנתן לו זאב גרטלר ז"ל, מוותיקי הקיבוץ, אבא של עוזי ואלי גרטלר. גרשון נולד בכפר סבא וגדל בישוב גני חיים עד גיל שנתיים, אז עלו לנקודת קיבוץ העוגן.

נשוי ל**רחלי** ולהם 3 ילדים, שתי בנות ובן: **שירה**, **דפנה** ו**יובל** ו-8 נכדים. הבכורה **תום** סיימה י"ב והצעירה **רומי** בת שנה ו-3 חודשים.

מתי נחשפת לראשונה למוסיקה?

"אבא שלי היה שר בכל הזדמנות". רחלי מוסיפה, שליענקל'ה, אבא של גרשון, היה קול מאד יפה, הוא היה שר במקלהות ובאירועים בקיבוץ.

"בכיתה ד' התחלתי בלימודי חלילית אצל מר מרגלית, עד כיתה ו' למדנו תווים.

בכיתה ח' אהבתי לשמוע בעיקר כלי נשיפה, אבי ואני היינו מאזינים לתקליטים שהתנגנו בפטפון, לקונצרטים של כלי נשיפה, כשקרן יער היה הכלי המוביל, ונמשכתי בעיקר לצלילי הקלרינט, ולכן ביקשתי מהוריי ללמוד לנגן בכלי זה.

יום אחד הפתיע אותי אבי וקנה לי קלרינט של חברת BUFFET (אז החברה הצרפתית הכי טובה בשוק), זו היתה ממש מציאה, יד שנייה, מנגן שניגן בתזמורת הפילהרמונית"

ואוו, מרגש לקבל כלי נגינה אהוב, ואיפה למדת לנגן בכלי?

"באותה תקופה, מי שרצה ללמוד חלילית, אז המוסד/הקיבוץ דאג לכל. מכיוון שרציתי ללמוד קלרינט, נשלחתי הרחק לחדרה. נסעתי לבד, להזכירך, הייתי בכיתה ח', באוטובוס לקונסרבטוריון. התייצבתי לבדי מול מורה גדול, למדתי כשלוש שנים ולא רציתי להמשיך משום שקצת פחדתי ממנו."

ואיפה המשכת ללמוד?

"המשכתי בעיקר להתאמן לבד וללמוד בכוחות עצמי."

חוץ מלנגן בבית, ניגנת במסגרות אחרות?

"כן, ניגנתי במוסד "רמות חפר" מדי פעם בערבי שישי ובתקופת הצבא כמעט ולא נגעתי בקלרינט. כשהשתחררתי חזרתי לקיבוץ, רציתי מאד לנגן ולהתאמן, אך הייתה בעיית מקום כיוון שאי אפשר היה להתאמן בבית משום שהקלרינט מייצר/מפיק רעש גדול וצליליו נשמעים למרחקים וזה מפריע לשכנים."

אז מה עשית? איך בכל זאת המשכת להתאמן?

"חברתי לחברי **אליעזר פוקס** (ז"ל), והיינו הולכים לנגן במקלט, אליעזר ניגן באקורדיון ואני כמובן בקלרינט."

יצא לכם לנגן יחד באירועים?

"כן, כמעט בכל פעילות שהייתה בתקופת הקיבוץ, כשהיינו מתאספים, היה את ההרכב הקבוע: אליעזר פוקס באקורדיון, **אלי גרטלר** בפסנתר, **אורית** (גולדברגר) **לוי-לידר** בחליל צד, **לילי ברקאי** בתוף דרבוקה ואנוכי בקלרינט'."

הייתם מנגנים בעיקר או גם שרים?

"זו היתה שירה ביצור. היינו מנגנים והחברים מסביבנו היו שרים, למשל לביל הסדר, שירים כמו "עבדים היינו" ניצנים נראו בארץ."

מאז שהקיבוץ הופרט, כ-17 שנים, לא ניגנתי... (זה הזמן להציע לו הצעות 😊)

גם משפחתו של גרשון מוסיקלית מאד: רחלי שרה בלהקת הזמר של העוגן, החתנים מוסיקליים במיוחד: **עומרי** יוצר, מנגן, ושר ומוכר לרוב, **עידו** שר מדויק, נקי ונעים.

גרשון מעיד שהילדים גם הם מחוברים למוסיקה ושרים קריוקי. בימי הולדת משפחתיים עומרי מביא את הגיטרה וכולם שרים בליווי.

גם אתה שר?

"אני מאד אוהב לשיר". (רחלי מציינת שגרשון שר יפה).

באיזה אופן נוסף אתה מחובר למוסיקה?

"רחלי ואני הולכים להופעות. לאחרונה היינו בהופעות של עברי לידר, יובל דיין ועידן רייכל."

אילו זמרים אתה עוד אוהב לשמוע?

"אני משוגע על אריק איינשטיין. בדיסק און קי יש לי רק שירים שלו. חוצמזה, יש לי המון דיסקים. אני משוגע גם על ירדנה ארזי. הערצתי את מתי כספי, חוה אלברשטיין, יהודית רביץ, בשנות ה-60 גם את 'החלונות הגבוהים'. אני אוהב לשמוע בעיקר שירים עבריים ובעיקר שירי להקות צבאיות.

*תודה גדולה ל**רותי הילר**, על העזרה במציאת התמונות הנפלאות המצורפות כאן.

השמרטף - הגשמת חלום

(ותסלחו לנו שהכתבה בלשון נקבה)

נורית שמרר נפתלי, נועה שמרר

שני אגם נאור, שהשכילה להשאיר את גילי המתוקה באחריות האימהות האחרות לכמה רגעים, וקפצה בנחת לדואר, שבה וסיפרה: "אני מחכה בקוצר רוח לימי שני וחמישי".

אלה וילמן, באה להתרשם מהמקום, התכבדה בקפה ועוגה ואמרה "אני שמחה שהמקום קיים!"

נועה שמרר, בין ביס לביס, סיפרה שרק בשמרטף היא אוכלת ארוחת בוקר ושמחה לראות כיצד **ליה ואריאל** לומדים להכיר אחד את השני. "ערך מוסף שגיליתי הוא, שהמקום מכין את אריאל לקראת הגן בו ייפגש עם ילדים נוספים".

ענת טופז תיארה כיצד המפגש עם עוד אימהות מכניס הכל לפ־רופורציה: "את נמצאת עם עוד נשים במצב שלך ואז את מבינה שהכל קורה לכולן וגם אפשר להתייעץ".

בהמשך הגיעה גם סבתא **ליאורה (אגם)**, שכבר הכריזה כי היא גרופית של המקום, ובין נישוק לנישוק הוסיפה: "המקום משדר חמימות ונעימות. מעוצב מאוד יפה. שמחה לפגוש אימהות צעירות וכמובן גם סבים נוספים. מקום מפגש כייפי לתינוקות. אני יכולה ליצור פה קשר עם הדור הצעיר, גם האימהות וגם הפעוֹטות".

ענת טופז (אחראית סדנאות): במקום יהיו סדנאות/הרצאות בנושאים שונים ל"הורים ופעוטות והקשר ביניהם". כולן בהתנדבות ויועברו ע"י מנחים שקשורים לקיבוץ פיזית ו/או נפשית. כבר סגורות שלוש הרצאות:

13.7 סמדר הראל

27.7 נירה בן שבת

3.8 ליאה הילר

(תודה לכולן!)

לסיכום:

ניתן לקרוא ולהבין כמה חשוב שתהיה המשכיות למקום. תפעול המקום על כל משימותיו נעשה בהתנדבות מלאה.

תודה ענקית (אנו לא מזכירים שמות כדי לא לשכוח אף אחד) לכל מי שעזר, תמך, יעץ, שידרג, עישב, הבריג, סידר, צבע, חימם את הלב והביא לכך שהמקום מרגיש כמו בית שני. יש פה קהילה מדהימה!

בכל שאלה ורעיון ניתן לפנות אלינו:

עינת גיל - אחראית מטבח והזמנת יולדות,

ענת טופז (שוכרת דירה בקיבוץ) - אחראית סדנאות,

סיון גווילי - יועצת הנקה וליווי התפתחותי,

נורית שמרר נפתלי - אחראית מחסן יד שנייה,

נועה שמרר - אחראית שיפוץ ועיצוב.

רק מי שיצא לה להיות בחופשת לידה, מבינה מה מסתתרת מאחורי המושג "חופשת לידה". זה מתחיל מהלם, ברמה כזו או אחרת, שהופך לשגרה מאתגרת.. לפתע את מבלה כמה חודשים בבית, מלווה ביצור קטן, מתוק ביותר, אך גם בעל דרישות לא מעטות. את מוצאת את עצמך מוצפת בשאלות אודות ההורות והשגרה החדשה.. איך אעביר את הימים? האם רק אני חווה קושי? מתי אספיק לאכול? מי פנוי לעזור לי? מתי אישן? האם הילד מתפתח בסדר? ועוד ועוד מחשבות.

החלום לפתוח מקום להורים, סבים ומטפלים בחופשת לידה, דובר כבר הרבה שנים והיה חלום של רבים לפנינו. הגשמתו התאפשרה בזכות פרויקט "קהילה יוזמת", המקצה כסף ליוזמות חברתיות, ובזכות הקצאת מבנה (מפואר!) שנתרם הודות לקיבוץ. אז ישנו מקום, ישנו תקציב, וקבוצת החולמות הנלהבות יכולה להתחיל בהגשמת החלום. ואכן ביום שישי, 30.6.17 המקום נחנך בטקס חגיגי!

אז מה הוא בעצם ה"שמרטף"? מקום התכנסות לכל התינוקות והאימהות (אבות/ סבתות/ סבים/ מטפלות), בו תוכלו למצוא מזרני פעילות למשחק עם הקטנים, פינת קריאה אינטימית וארו־חות בוקר מפנקות ומזינות. מקום בו תוכלו לעצור לרגע הכל ולשתות קפה בנחת לצלילי מוזיקה, ללמוד ממגוון הרצאות וסדנאות, ואולי אפילו למצוא איזה בגד נחמד במחסן יד שנייה הנמצא במקום. אבל הדבר החשוב ביותר שהשמרטף מספק, הוא מקום בו את לא לבד, מקום בו את מדברת עם מי שנמצאת באותה סיטואציה כמוך. מקום להירגע. מקום שנותן לך סיבה לצאת מהבית וליהנות.

השמרטף פתוח פעמיים בשבוע, בימים שני וחמישי בין השעות 10:00-13:00.

מי שהזדמן להגיע, יכל לראות שם אימהות, סבתות, חברות וגם אורחים מקומיים שפשוט נכנסו לשתות קפה. שאלנו אותם מה זה השמרטף בשבילם:

ונסה דה בריין אמרה בהתלהבות: "המקום מעולה מכיוון שהוא מאפשר לפגוש אנשים מהקהילה ויוצר אינטגרציה".

ליאת פלג, היולדת הטרייה (מזל טוב!), חלקה כי השמרטף הוא סיבה להתלבש ולצאת מהבית. בדבריה הצטרפה לונסה: "אני לא גדלתי פה והמקום מאפשר לי להכיר עוד אנשים."

ענת טופז: "התכנון וההקמה בצוות תרם לגיבוש ותמיכה בין היולדות".

יולה פלג חלקה כי התרגשה שנאמר שגם סבתות מוזמנות לבוא עם הנכדים. "המקום החזיר אותי לחדר המשחקים של פעם. הפינות מזכירות לי את בית הילדים, וייכנס לספריי ההיסטוריה שפה ליהו התיישב בפעם הראשונה!"

טיפ החודש - כשבון ודבורה נפגשים

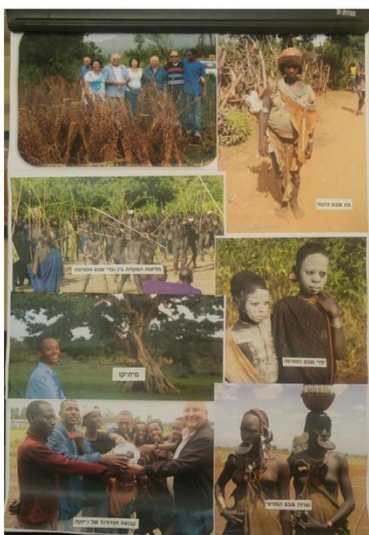
מרב אילן

ותודה אחרונה לאורלי שלם, אחותי כלה, שלימדה את בתה את הטיפ הנפלא הזה...
שנאמר - סבון מוסיף המון.
רק אל תשכחו להוציא את העוקץ לפני כל הטקס הזה...

לאחרונה ערכתי פיקניק משפחתי לידי ביתי. דשא, ירוק מסביב, צל נפלא שמשכיח ולו לכמה שעות את השמש הקופחת והלחות הדביקה. עושים על האש, קצת מינגלינג, נהנים בחיק המשפחה, אוכל טוב תוצרת בית - הכל דבש....
ואפרופו דבש - לפתע נשמע בכי חזק, קורע לב, חותך את האוויר ובשניות מפר את הפסטורליה והכיף ששררו עד אותו רגע.
נועה, עוד לא בת שנתיים, בתה הקטנה של אחיינית **גל**, נעקצה בכף רגלה ע"י דבורה. מיד מתחילה המולה... כולם מייעצים, תומכים, נרגשים... רצתי לביתי ואוטומטית הושטתי את ידי לעבר הפריזר להוציא כמה קוביות קרח, תוך שאני מנסה לחשוב למי משכנני היקרים יש משחה או טיפות פניסטיל להרגעת המקום.
"יש לך סבון כלים?" שואלת אותי גל בזמן שהיא רוחצת את הרגל העקוצה של נועה בכיור.
"סבון כלים?" אני שואלת.
"כן", עונה גל. "ועדיף סבון מוצק. אלו הכי טובים"....
מכיוון שזה לא הזמן לשאלות, אצה רצה אני למקלחת ומביאה משם את סבון הרחצה "הוואי" המוצק שלי.
גל משפשפת את הסבון עם המים על רגלה של נועה, והרי זה פלא.
תוך מספר דקות - דממה. הכל עבר. תוסיפו לזה קרטיב יוקרתי ששלפתי מהפריזר להמתקת האירוע - והרי לכם פעוטה מרוצה וטיפ יוקרתי לעקיצות דבורה.
"עוקץ הדבורה הוא חומצה", אומרת לי גל, "הסבון הוא בסיס". זה סותר את זה כידוע בטבע, והרי לכם פיתרון התעלומה בצ'יק צ'ק....

קהילה מחבקת גם באתיופיה

גם החודש התפנקנו במפגש מהנה של קהילה מחבקת.
והפעם - **אלי ורותי גרטלר**, אשר שיתפו בסיפורם האישי והמרגש על אימוץ ילד רחוב בן 12 מעיירה נידחת בדרום אתיופיה.
המשתתפים הרבים נהנו מהשיתוף ומהסיפור מעורר ההשראה, תודות לאלי ורותי.
בסוף נהנו כולם מהכיבוד הרב, **תודה גדולה לכל מי שטרח והכין!**

AD מה?

משלי. על אף כל מה שקשה לי וכל מה שאומרים עלי, עמוק בלב אני בטוח שיום אחד אני אצליח ובגדול. ממש כמו אבא..."

הפרעת קשב (ADHD – Attention deficit and hyperactivity disorder) היא אחת ההפרעות השכיחות והמוכרות בקרב ילדים ונוער. שכיחותה במחקרים נעה בין 3% עד 10% (בפועל היא מאובחנת במעל 15% מהאוכלוסייה, יתכן שגם בשל "אבחנת יתר").

היא מופיעה בכל שכבות האוכלוסייה, נחקרת בלי סוף ומעסיקה אנשי מקצוע רבים, ועדיין נחשבת לאחת ההפרעות המבלבלות ביותר שקיימות כיום. ישנן תהיות רבות לגבי מהות הפרעה ואפשרויות רבות לא פחות הנוגעות לדרכי האבחון והטיפול בה. למרות שברור שזו הפרעה תורשתית בעלת בסיס נוירולוגי אורגני (שנכון להיום חוקרים עדיין לא ממש יודעים לזהות), על בסיס זה מתפתחים תחים במהירות מרכיבים רגשיים וחברתיים, המובילים לפגיעה רחבה יותר הנוגעת בכל תחומי החיים ומקשה על ההתמודדות הלא פשוטה מלכתחילה.

הפרעת קשב מוגדרת כתסמונת. מה שאומר, שהיא כוללת אוסף של סימפטומים הנוטים להופיע בצמידות ונ"תפסים כמקשה אחת. (החיבור ביניהם אינו בהכרח הגיוני, אך מוכח סטטיסטית). מגוון הסימפטומים הוא רחב ומשתנה לא רק בין אדם לאדם, אלא גם בזמנים וב"סיטואציות שונות. כלומר, תמצית הגדרתה של הפרעת הקשב היא חוסר יציבות תפקודי. המשמעות היא שילד עם הפרעה כזו יכול לתפקד באופן שונה לחלוטין במסגרות שונות או בפרקי זמן שונים, מה שמקשה ליצור מודעות ומעורר בלבול וחוסר הבנה ע"י הילד עצמו וע"י הסביבה שלו.

לרוב קשה להתעלם מהיבטיה ההתנהגותיים של הפרעת קשב, ועדיין, מבחינות רבות זוהי הפרעה 'שקופה', כיוון שהיא מתייחסת לחוויה קיומית מולדת המשפיעה על כל תחומי החיים ועל ה'הוויה' השלמה של מי שחי איתה. במילים אחרות, היא לא תמיד נתפסת כהפרעה, אלא כחלק מהאישיות ומההתנהלות הכוללת של האדם.

למרות העיסוק הכל כך נרחב בהפרעה הזו, נראה שה'הוויה' האישית לא מקבלת מספיק התייחסות. דווקא משום כך, היה לי חשוב לתת לה את הבמה ולהתחיל בקטע (מקוצר) המתאר את הפרעת הקשב דרך עיניו של הילד המתמודד איתה.

וכיוון שלא ראיתי אפשרות לפתוח את הנושא באופן אחר, ומצד שני אי אפשר לכסות הפרעת קשב שלמה בכתבה אחת, תוכלו להמשיך ולקרוא גם בפעם הבאה.

בכתבה הבאה נרחיב קצת את הידע לגבי הגדרתה של הפרעת קשב על סוגיה ותסמיניה העיקריים, מאפייניה לאורך ההתפתחות, השלכותיה על תחומי החיים השונים וההתמודדות המשפחתית וההורית.

סמדר הראל פסיכולוגית חינוכית

"בגדול, אני די מבולבל. אני אף פעם לא יודע מראש מתי אצליח ומתי לא, ולכן קשה לי להבין מי אני. בימים הטובים שלי, כשממש הולך לי, תמיד יבוא מישהו ויגיד "אתה רואה, כשאתה רוצה אתה מצליח". אבל אני תמיד רוצה ובכל זאת לא תמיד מצליח... רציתי להקשיב למורה בשיעור תורה והמוח שלי נסע למקום אחר. רציתי להשאיר ממתקים לאחים שלי, אבל לא התאפקתי ואכלתי את כולם. רציתי להיות בשקט ופתאום כל הגוף שלי קפץ על הכיסא והמוח מילים התפרצו לי מתוך הפה והייתי חייב להגיד את כולן...אולי משהו מקולקל אצלי, לכן לוקחים אותי להרבה רופאים ופסיכולוגים.

אני מקנא בכל הילדים שקל להם וגם באחים שלי שתמיד מצליחים, אני כועס עליהם וגם כועס על עצמי שאני כזה "דפוק". לפעמים אני מרגיש עצוב, כשאני לומד למבחן ומקבל ציון נמוך, כשהחברים לא מזמינים אותי, או כשאני רואה שההורים מאוכזבים ממני. וכשכל הזמן מעירים לי מגיע רגע שאני בכלל לא שומע וכבר לא אכפת לי מכלום...

כשאני עם ילדים, אני נעלב הרבה וכולם אומרים שאני כועס על שטויות ולא מבינים שממש נפגעת. לפעמים אומרים שאני פגעת בחבר, ואין לי מושג על מה הם מדברים.

יש כמה דברים שאני כבר יודע על עצמי: אני טוב בדברים שמעניינים ומסקרנים אותי, ואני יכול לעסוק

בהם בלי סוף. אני אוהב את המשפחה שלי ואת האחים שלי גם אם אני מציק להם הרבה. אני יודע שאני זקוק לעזרה ולעידוד של הוריי ואני יודע שכשאני מגיע הביתה מבית-הספר אני זקוק לשקט ולחיבוק כי לפעמים היה לי בוקר ממש קשה...

לפעמים כשהמבוגרים רוצים לדבר איתי אני אומר שהכל בסדר. לא כי אני מאמין בזה אלא כי קשה לי להרגיש חלש. אבל אני לא רק ילד עם קשיים, אני גם ילד מיוחד ומפתיע, פיקח ומצחיק, אוהב וחבר טוב. יש לי חושים מחו"דים ודרכי למידה

שנתון 99' פורש כנפיים

רוני בלייר

הרגע שלנו הגיע גם כן. כמו רבים לפנינו, עכשיו זמננו להרים עוגן ולצאת לדרך חדשה.

יכול להיות שאתם נתקלים בנו בשבילי הקיבוץ ובטוחים שאנחנו כבר בצבא אם לא אחרי... או לא בטוחים "של מי אנחנו".

ילדי שנתון 99. אכן מדובר בשכבה גדולה, מיוחדת ויוצאת דופן:

שי אגם, הנכדה של ליאורה ויוסקה אגם, הבת של גלית.

תום חגאי, הנכדה של רחלי וגרשון מרון, הבת של שירה ועידו.

עמית מסס, הבת של סימה.

גאיה זהר, הנכדה של יהודית וגדעון שמרר, הבת של ליאת ואייל.

גפן מאוטנר, הנכדה של רומן ז"ל ובתיה מאוטנר, הבת של סיסי ואיציק.

רוני בלייר, הנכדה של דייבוש ז"ל ומורדי בלייר, הבת של טל ומרים.

לירון קניגשטיין, הנכד של יהודית וגדעון שמרר, הבן של רויטל והלל.

שחף מאוטנר, הנכד של אלי אפרת ובתיה גולד, ושל רומן ז"ל ובתיה מאוטנר, הבן של לילך אפרת ורן מאוטנר.

סער שושן, הנכד של אלי אפרת ובתיה גולד, הבן של כלנית ומוטי.

אורי בן דוד, הנכד של צבי ולאיה שחר, הבן של נעמה שחר ויוני בן דוד.

התחלנו את דרכנו שי, גפן, שחף, לירון, אורי ואני (רוני), בבית התינוקות אצל יולה, בגן ערבה. הצטרפו אלינו תום וגאיה שהגיעה מאמריקה. לפני כיתה א' הצטרפה אלינו עמית.

כל היסודי היינו באותה הכיתה, לא היה אפשר להפריד בינינו. כשעלינו לכיתה ז', סער הצטרף אלינו לשכבה לאחר שדילג על כיתה ו'.

בכיתה ז' כמו ביסודי לא נפרדנו, היינו בלתי ניתנים לעצירה ועד כיתה ט' היינו כולנו באותה כיתה. מלבד שי שהייתה בכיתה המקבילה אלינו ואורי שהחליט לעבור ללמוד בבית ספר שחר מעיין.

אין ספק שגדלנו ביחד.

היום אנו עומדים בפני צומת דרכים גדולה הרבה יותר. כל אחד פונה לדרך חדשה לבד ובפני עצמו, ללא התמיכה החזקה של שאר ילדי השכבה שאליה אנו רגילים.

שחף - מתגייס ב-15.8 למודיעין, תפקידו הוא חוקר מודיעין חזותי. לקראו ולהבין מפות מודיעין. נמצא בבקרה ואומר לחיילים במבצעים אילו דרכי פעולה יש לנקוט ואיפה. יש לו חצי שנה קורס באילת ולאחר מכן עובר לשרת במרכז הארץ.

לירון - כרגע תאריך הגיוס עומד על ה-26.3.18, הוא נמצא ממש בימים אלה במיונים למודיעין, כדוגמה לוחמת סייבר או עתודה.

סער - מתגייס במרץ, נמצא במיונים ולא יודע כרגע באיזה תפקיד יהיה.

אורי - התלבט ארוכות אם מכינה או שנת שירות, בסופו של דבר בחר להתגייס. לאחר שלמד מגמת ערבית בתיכון, צה"ל לוקח אותו למודיעין ערבית. הוא מתגייס במרץ אך מתחיל באוקטובר קורס של הצבא.

גפן - מתגייסת ב-3.12.18, נמצאת במיונים ועוד לא יודעת מה יהיה תפקידה.

גאיה - מתגייסת למודיעין מחקרי בנובמבר.

עמית - הולכת למכינה חצי שנתית ששמה "קול עמי", מכינה המשלבת אוסטרלים עם ישראלים. שלושה חודשים המכינה מתנהלת באנגלית בלבד ואז שלושה חודשים בעברית בלבד. מתחילה ב-3.9.18 את המכינה ברמת הדסה.

תום - הולכת למכינת "רבין" בקריית טבעון. המכינה שמה דגש על מנהיגות ומעורבות חברתית, לקיחת אחריות קבוצתית ואישית.

שי - מחכה לתשובה בנוגע לתפקיד של מדריכת הגנה אווירית. במידה והיא תתקבל לתפקיד, תתגייס ב-19.7.17 ותעבור קורס של 4 חודשים ולאחר מכן טירונות של חודש ולבסוף תגיע לאחת הסוללות בשטח כמדריכת הגנה אווירית. משך השירות הוא שנתיים ושמונה חודשים.

רוני - הולכת לשנת שירות ב"כפר נהר הירדן". זהו כפר נופש לילדים החולים במחלות כרוניות לדוגמה: אפילפסיה, המופיליה, עיוורים, חירשים, נכים, תסמונות לרב וכו'. מטרתו של הכפר היא לחגוג את החיים ולתת לילדים לשכוח מהמחלה שלהם לשבוע נופש וכיף.

הולכת לחיות שנה שלמה בכפר יחד עם עוד 18 אנשים בקומנה.

נימה של נוסטלגיה: לעולם לא אשכח את הילדות המדהימה שעברנו יחד, הפיקניקים בג'מוסים, הטיולים בקיבוץ, ימי ההולדת המיוחדים, הנעורים, המרכז, אין ספור חוויות.

לא משנה מה, תמיד נהיה חברים טובים ואת זה כל אחד יעיד ויגיד בלי שום עוררין.

כל אחד התעצב והתאפיין בתוך הקבוצה ולבד.

אני מאחלת לכולנו באמת מכל הלב הצלחה ענקית בהמשך הדרך, אוהבת המון!

מבטיחה לכם שאנחנו לא הולכים להיפרד.

אורי בן דוד לא קלה היא, לא קלה דרכנו

רוני בלייר

אורי בן דוד, הבן של **נעמה שחר**, אבא **ינון** גר בחדרה, הנכד של **צבי ולאה שחר**.

אורי היה איתנו במשך כל שנות הגנים והיסודי, ובסוף כיתה ו' החליט שהוא עובר ללמוד בתיכון שחר מעין, ובעצם לא ממשיך איתנו לרמות חפר.

נפגשתי איתו לשמוע ממנו על ההחלטה הלא פשוטה שלקח.

שינוי כיוון

"לאחר הרבה תהליכים עם עצמי, שלוו במחשבות ארוכות וקשות וסערת רגשות, בעצם היה עליי לבחור בין הכדורעף, הספורט שבו עסקתי אז, לבין החברים מהבית, "העוגן" הבטוח והיציב שזה הקבוצה. אז באותם זמנים אמרו לי שאם אני לא ממשיך לכיתה ז' בשחר מעיין, לא היו נותנים לי להמשיך בכדור-עף.

אני זוכר שממש עד הרגע האחרון לא ידעתי מה קורה איתי ומה להחליט והלכתי לימים הפתוחים בשני בתי הספר ושמעתי על המגמות.

בסופו של דבר בחרתי בכדורעף. להגיד לך שבדיעבד זו הייתה החלטה טובה ונכונה אני לא יודע, אבל אז החלטתי שזה מה שטוב ונכון לי באותו הרגע."

האם הקשר עם הקבוצה עדיין נשמר לאור הגיבוש והילדות יחדיו?

"מאוד חשוב לי הקשר עם הקבוצה ואני אוהב כל אחד ואחת משם. בכל זאת גדלנו ביחד ועד אמצע ח' הייתי שותף בנעורים ובפעילויות ובעצם באיזשהו שלב בטבעיות מוחלטת, אין אשמים בעניין, כל אחד פנה לדרך אחרת, וכתוצאה מכך הקשר דעך..

לא אשכח את הפרצוף של כולכם בשוק, מופתעים ומאוכזבים כשסיפרתי לכם על ההחלטה שלי!"

מה איתך בימים אלו?

"אני מאוד אוהב לשמור על הקשרים האישיים שלי עם האנשים הקרובים אליי, אם זה המשפחה או חברים קרובים. זו השנה הרביעית עית שבה אני עוסק באמנויות לחימה. זה השיא גינס מבחינתי בהתמדה במשהו אחד.

זיכרון ילדות חזק

הסכמנו שנינו שהייתה לנו ילדות מד הימה!

"אני זוכר במובהק את קייטנת בית האמנויות, זה היה ממש כיף. היינו שם כולם ביחד, ממש כולם! זה היה שיא הגיבוש שלנו. זאת ועוד כל המפגשים והפיקניקים שהיינו עושים.

לשחות עם הזרם

ריקי שנוול פוקס

בתחרויות אליפות ישראל, המתקיימות מדי שנה בחודשים אפריל, אוגוסט ודצמבר, והשנה זכתה בתחרות חורף ב-100 מ' חזה במקום שלישי, ובאפריל ב-200 מ' חזה, גם במקום השלישי. השנה השתתפה גאיה לראשונה במכבייה. היא מתארת את התחרות כחוויה מאד מיוחדת ומרגשת, החל מטקס הפתיחה שהתקיים באצטדיון מלחה שבירושלים, בו צעדה כל משלחת עם מדיום ודגלים ייחודיים למדינה אותה היא מייצגת, וכלה בהווי שמאחורי הקלעים בחדרי ההכנה של השחינים.

בתחרות השתתפה גאיה בשני מקצים: 100 מ' חזה, בו עלתה למשחה הגמר והגיעה במקום החמישי לאחר ששיפרה שיא אישי, ובמקצה של 200 מ' חזה, בו הגיעה במקום השביעי. התחרות היתה מאד חשובה לגאיה וזו לראשונה שהתחרתה וייצגה את ישראל.

גאיה סיימה השנה את לימודי התיכון במגמת תקשורת וביולוגיה, ועתידה להתגייס לצבא בחודש נובמבר הקרוב לשירות של 3 שנים. כששאלתי אותה מה רוצה לעשות כשתהיה גדולה, ענתה שתרצה ללמוד ולהתפתח בתחום התקשורת והקולנוע. ואני אומרת, עם כזאת אמביציה ורצינות, אין ספק שהשמיים עברה הם הגבול.

המכבייה היא אולימפיאדה המתקיימת בישראל מדי 4 שנים, ומשתתפים בה יהודים מכל רחבי העולם. השנה, זכינו בכבוד לשלוח נציגות משלנו: **גאיה זהר**.

שחינית מוכשרת בת 18 שהביאה לנו כבוד גדול.

בין לקיחת חלק בתחרויות המכבייה, לטיסה לשבוע אימונים בס' לובקיה, הצליחה למצוא גאיה קצת זמן כדי לספר לנו עליה, ועל התחביב שהפך להיות חלק מאד חשוב בחייה, הלא הוא השחייה. גאיה, בתה הבכורה של **ליאת שמרר**, אחות **לרועי** ונכדתם של **גדעון ויהודית**, התאהבה בשחייה בגיל 7. זה החל כחוג של אחה"צ, פעמיים בשבוע בגבעת חיים (הפועל עמק חפר), ועם הזמן האהבה למים גדלה, ומסתם חוג כייפי, החלה גאיה להשתתף ולהתקדם בתחרויות.

האימונים אינטנסיביים מאד, כך היא מספרת. ב-3 שנים האחרונות היא מתאמנת בבריכות בגבעת חיים וביכון, אימונים קבועים של 9 פעמים בשבוע - 3 אימוני בוקר (לפני ביי"ס) ו-6 אימוני אחה"צ. האימונים כוללים אימוני כושר המחזקים את הגוף ושומרים על רמת כושר גבוהה קבועה. במהלך השנים, השתתפה

מי אני ומה שמי?

ליאורה ויוסקה אגם

היכן נמצא הבית?
למה שימש משק השנים?

הברזייה

לסבתא מיכל ולסבא אילן פלג
לדודות טליה ושני והמשפחות
להורים הטריים והמאושרים ליאת וגלעד
ברכות חמות ומזל טוב גדול
להולדת הבת הבכורה **יוגל**

לעידן ורוני (אסקפה) שני
ההורים המאושרים
ברכות חמות ומזל טוב גדול
להולדת הנסיכה **דני**
אחות לעמית ופלג

מפי הטף

שמעה, ליקטה והביאה לדפוס:
איילת ענבר

דר דקל (בן אור) בת 3.5:
"אמא, עוד מעט אני אשגר
את הרגליים שלי כמו טיל ונלך
לבריכה!"

גל פסוול (5),
בעודו מסדר את חדר
המשחקים שלו יחד עם אמא:
לנה, מתעצבן ואומר:
"נמאס לי להיות עבד!"

מייה פריידין (3):
"אמא, למה את מנקה
את הבית שלי?"
עלי: "שיהיה נקי."
מייה: "אה, אז תנקי!"

לזכרו של ישראל בלייכמן

לאה שחר

גם ישראל קם וסיפר כמה השקיעה ברכה בילדים ושהבן היה מאוד מרוצה ממנה, ואז הוסיף ואמר – "הייתי עושה עוד ילד, רק בשביל שיהיה אצל ברכה, אבל שרה לא מסכימה"... ושרה צעקה, "ישראל!", כמו תמיד...

שרה וישראל חיו יחד כמו זוג יונים על הגג, רק מדי פעם היו שומעים את שרה צועקת, "ישראל!", ואז הוא היה מפסיק את החיקויים שעשה באותו רגע...

ב 1 במאי התעקש ישראל לתלות את הדגל האדום, כשכבר הפסיקו לעשות את המנהג הזה בקיבוץ. הוא היה סקרן מאוד, מתעניין בכל דבר, בכל נושא מדיני, קיבוצי, או כזה השייך להעוג נפלט.

את שיריו היה מקריא בפאתוס, ולפעמים גם היה מדבר בפאתוס.

הוא היה כמו שחקן.

יהי זכרו ברוך.

בן 94 במותו.

כך אני זוכרת את ישראל...

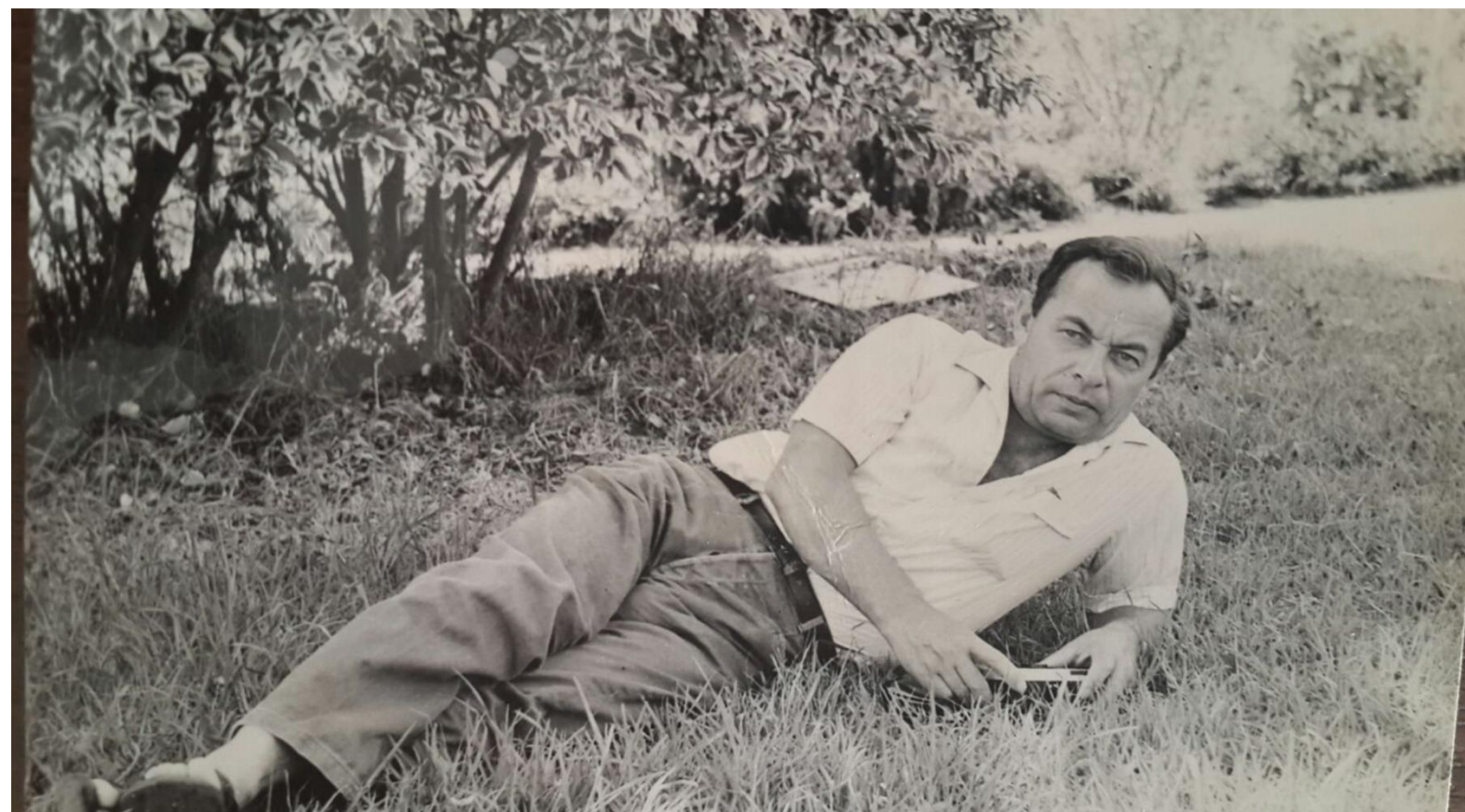
ישראל היה איש חרוץ. ראיתיו כל בוקר עובר על השביל בדרך לעבודה במפעל העוגנפלט, שם עבד שנים רבות, הרבה לאחר שעבר את גיל הפנסיה.

ישראל היה ממש אומן. כתב היד שלו היה כמו של סופר סת"מ, הכותב את האותיות לתורה. כל מילה תואמת את השנייה, תאומים זהים ממש. בקלות היה אפשר לזהות שזה כתב ידו של ישראל. הדף נראה כמו משטח שעליו הונח אורז לייבוש, אחד אחד.

ישראל היה מחונן בכתיבת שירים על נושאים כמו הקיבוץ, פוליטיקה, חגים, והכל בחרוזים, מבלי להתאמץ... הם הגיעו בעצמם באופן מדויק לטקסט.

ישראל נהג לעשות חיקויים של אנשים מהקיבוץ. הצחיק אותנו מאוד.

הילדים שלנו היו ביחד בגן של ברכה גלנצמן ז"ל. בשנה האחרונה נה לעבודתה של ברכה, עשינו לכבודה מסיבת פרידה גדולה וההורים קמו לברך ולהלל.

נבחרת ישראל בכדורסל נכים חזרה מאליפות אירופה

דוד קורן

הגענו לטורניר, לטנריץ שהינו מקום חם ומקסים, והוגרלנו לבית מוקדם עם נבחרות: אנגליה (אלופת אירופה), טורקיה (סגנית האלופה), גרמניה, שוודיה וליטא. בבית השני התחרו נבחרות: שוויץ, צרפת, איטליה, ספרד, הולנד, ופולין. עוד התקיימה גם אליפות לנבחרות הנשים ללא נבחרת ישראל שלצערנו אינה ברמה הראויה.

היעד שלנו היה להתמקם בין 8 הנבחרות הבכירות באירופה, מיקום המבטיח לנו המשך בדרג הגבוה של אירופה. נבחרת ישראל עלתה לדרג הבכיר לפני שנתיים.

שני המשחקים החשובים לנו היו נגד נבחרות שוודיה וליטא, שהיו צמודים עד לסיום, ובניצחון שלנו!! בשלב השני (ההצלבה), קיבלנו משחקים קשים: את הולנד, פולין ואיטליה – היינו זקוקים לניצחון אחד להעפלה לאליפות העולם בשנה הבאה סיימנו עם גאוה ענקית ואכזבה, היינו רחוקים סל אחד מאליפות העולם. נבחרת טורקיה זכתה באליפות כאשר ניצחה את אנגליה, במקום השלישי דורגה הולנד, עם כולן התמודדנו .

את הנבחרת מובילים שחקנים כמו אלון דור און הקפטן בן ה-31 מבנימינה, שאיבד את כף רגלו בתאונה חקלאית, דותן מישר הוותיק בשחקנים, יוצא קיבוץ דגניה שאיבד רגל בשיטת, עשהאל שבו, צעיר מוכשר שמשפחתו הותקפה בפיגוע באיתמר, פיגוע בו איבד רגל, שלושה אחים ואת אימו, ועוד שחקנים אשר כל אחד הוא מופת לשיקום ומודל לחיקוי. אריאל אוטולנגי מאמן הנבחרת, שחקן עבר משותק ממלחמת לבנון.

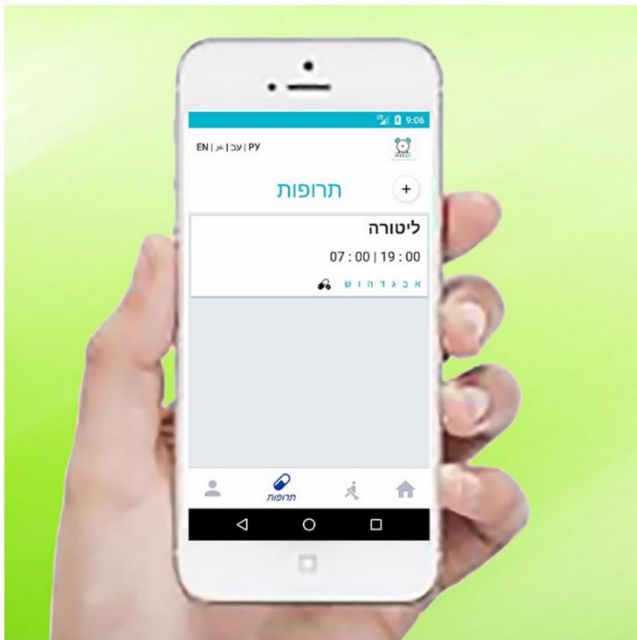
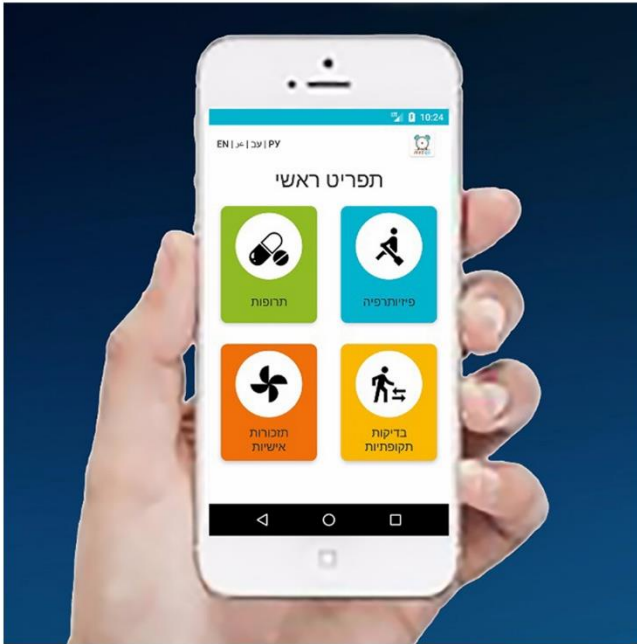
חזרנו ואנחנו ממשיכים לשחק, לקראת האליפות הבאה.

בתחילת יולי חזרנו ממשחקי אליפות אירופה שנערכו בספרד (בטנריץ שבאיים הקנאריים).

לפני כשנה קיבלתי על עצמי את תפקיד מנהל נבחרת ישראל (בהתנדבות). כשחקן פעיל בליגה וכשחקן נבחרת בעבר, הצטרפתי לצוות. חייבים להודות לנבחרת ישראל. השתתפות באליפות אירופה, היא כבר הישג בפני עצמו. בשנים האחרונות משקיעות הנבחרות המובילות באירופה הרבה יותר מההשקעה הנעשית אצלנו בארץ. ענף כדורסל הנכים, הפך להיות מקצועני לכל דבר. לקראת האליפות השתתפנו בשני טורנירים להכנה. הראשון בהולנד והשני בגרמניה, בהם פגשנו נבחרות טובות מאירופה.

פייסבוק, גוגל ו... עדן קשת

לאחרונה התבררנו, כי **עדן קשת**, פיתח יחד עם עוד חברים לספסל הלימודים, אפליקציה מעניינת בתחום הבריאות, ואף הגיע למשרדי גוגל להציגה ולערוך בה שיפורים.

בהמשך השתתף בתחרות עם האפליקציה, וזכה במקום השני והמכובד.

ביקשנו ממנו לשתף אותנו קצת על האפליקציה, למי היא מיועדת ולמה היא משמשת.

לפניכם הדברים כפי שכתב לנו עדן:

אני תלמיד שנה ב' במדעי המחשב באוניברסיטת בן גוריון שבנגב.

להלן הסיפור שמאחורי האפליקציה:

אני ועוד כמה סטודנטים מהאוניברסיטה, הקמנו קבוצה לפיתוח אפליקציית בריאות בתחום הפיזיותרפיה והריפוי בעיסוק. כרגע

אנחנו עובדים עם מרפאת חולים מכבי ועוד מרפאות פרטיות.

מהות האפליקציה

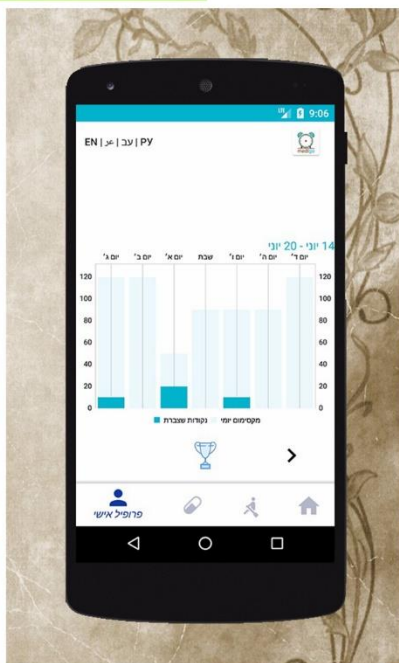
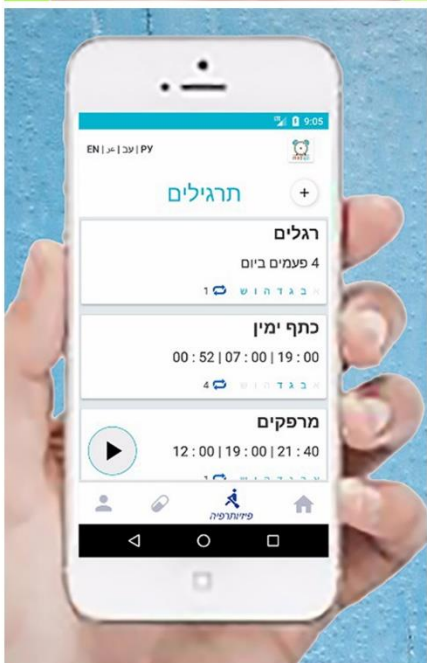
האפליקציה נולדה בעקבות ההענות הנמוכה של אנשים לביצוע תרגילי פיזיותרפיה בבית, ומטרתה לתת לאנשים תזכורת לבצע את התרגילים בבית. האפליקציה מאפשרת לצלם תרגילים ולהוסיף התראות.

כמו כן השתתפתי בפרויקט גוגל למען רווחת הציבור. בפרויקט זה עשינו הכשרות במשרדי גוגל למען שיפור האפליקציה, ובסופה גם התחרינו עם עוד 30 קבוצות.

זכינו במקום השני.

חפשו אותנו ב Google Play :

bredeh.medico

אוכל שבא מהלב

המלבי המיוחד של רז אפרת

ובמיוחד לקיץ המהביל והלוהט, נתן לנו רז מתכון קיצי, מרענן וקר – מלבי עם טוויסט מיוחד שרז שידרג – פירות יבשים ואגוזים. אז הכינו חומרים, הפשילו שרוולים, תקתקו את המתכון....
ובתאבון!

מלבי ברוטב פירות יבשים ואגוזים

למלבי

- 3 כוסות חלב
- 80 גרם קורנפלור
- 2 כוסות שמנת מתוקה
- 100 גרם סוכר
- מי ורדים/הדרים – כמה טיפות

לרוטב פירות יבשים ואגוזים

- 5 דבלי תאנה קצוצים
- 5 תמרים קצוצים
- 5 משמשים מיובשים קצוצים
- חופן צימוקים
- חופן פיסטוק קלוי
- חופן אגוזי מלך
- חצי כוס מים
- 4 כפות סילאן
- קורט קינמון טחון
- כף מי ורדים

אופן ההכנה:

ממיסים את הקורנפלור בכוס אחת של חלב קר ובוחשים היטב עד שאין גושים.

שמים בסיר את יתרת החלב, שמנת, הסוכר ומי הורדים ומחממים עד לסף רתיחה. מוסיפים בהדרגה ותוך כדי בחישה את הקורנפלור לור המומס ומבשלים במשך שתיים שלוש דקות עד שהבלילה מסמיכה.

מעבירים לכוסות ומכניסים למקרר עד שהמסה מתייצבת ומתקררת היטב.

רוטב פירות יבשים

מכניסים את כל המצרכים של הרוטב למחבת, מביאים לרתיחה, מכבים את האש ומקררים היטב.

לאחר שהתערובת קרה מפזרים אותה על המלבי הקר שבכוסות.

גליה אנדי פונטרמולי

נעים להכיר – והפעם עם **רז אפרת**. רז אפרת, חתיך בן 34, נולד, גדל וחי בקיבוץ, בנם של **שירה ואל** **אפרת**, אח **לכלנית**, **לילך**, **רון ולהב**.

בשיחתנו, נזכר רז שכבר בילדותו אהב להיות במטבח, וידע שרוצה ליצור אומנות בבישול.

ואכן, לאחר סיום השירות הצבאי, הגשים חלום והלך ללמוד בבית הספר "תדמור" שבהרצליה. במהלך הלימודים החל לעבוד, בהתחלה ב"בית היין" (שכבר לא איתנו...) שבמעברות, ולאחר מכן ניהל את המטבח של הפאב הראשון בעמק חפר – "סלפה". רז מצוין שבשנים דאז, המטבח היפני לא היה כ"כ מוכר בארץ, אך הוא "נדלק" והתמקצע בהכנת סושי לסוגיו, שהיום כל כך טרנדי ומוכר.

בתחילת הקריירה הצטרף לצוות המטבח של "גרציא", שהיה אז בתחילת הדרך אצל מיכל בבית, והמשיך איתה במעבר לקיבוץ, התחיל כטבח והגיע לדרגת שף. לאחר כ-5 שנים וצבירת ניסיון נוסף, החל לעבוד במסעדת "גרינפילד" שבגעש, שם גם עבד במשך 5 שנים, התקדם, והמשיך הלאה לאימפריה של השף עומרי מגל, הנחשב למקצוען בתחומו - כמנהל הקייטרינג!

רז נהנה לעבוד עם פרודוקטים טריים, ובחלקו נפל המזל, והוא משתמש ומביא לקייטרינג את תוצרתם של הוריו אלי ושירה, הידור עים כמגדלי סברס, תותי יער, משמשים, שזיפים וכרוקחי ריבות ביתיות מובחרות למיניהן – הכל טרי טרי היישר מהשטח...

עד כאן על קצה המזלג בנושא הקולינריה.....

רז, בחור נהדר לכל הדעות, לא פטפטן גדול, אך הצלחתי לשאוב ממנו קצת מהרהורי ליבו לגבי מחשבותיו על הקיבוץ: אוהב את הירוק, הטבע, הרגע הזה שאתה חוזר מהמולת האקשן והאירור עים וקולות המטבח ההומה, אל השקט שבקיבוץ.

אוהב לראות את כל המשפחה כאן, את החברים מילדות שרובם עדיין חיים בקיבוץ ובכלל את המפגשים בשבילי הקיבוץ.

האהבות שלי

רז בנשואים

בן 43, נשוי לגילי 17 שנה,
אבא של שירה (16), אור (12), נועם (5 וחצי)

מדף מועדף
יש כמה - כלי עבודה מכל צורה ומגוון, בירות ויין, וספרים. מאוד אוהב לקרוא.

חוו"ל
אפריקה - אין כמו המרחבים ותחושת החופש המוחלטת. תמיד מגיעים לעוד מקום חדש, כאילו אתה הראשון שם.

חנות אהובה
חנות כלי עבודה/מחנאות. בונה בבית. עושה הכל לבד.

שופינג
קונה הרבה דרך האינטרנט. נדיר שאני קונה בגדים. שונא קניונים.

גילטי פלז'ר
בשר בכל צורה, ובירה - משקה האלים!!!

מעצבן
אנשים חסרי התחשבות באחר, הרואים רק את עצמם.

יום שישי
בבוקר אוהב להסתובב בכל מיני שווקים ומקומות שונים לארוחת בוקר. בערב, כמעט תמיד, ארוחת ערב אצל ההורים - אחלה פינוק.

קניות לבית
גילי קונה ב"רמי לוי", ואני עושה השלמות בשר, פירות וירקות ב"פוליצר" כפר ויתקין - אין עליהם!

כושר
עד גיל 24 שיחקתי והתאמנתי בכדור עף כל יום. היום לסירוגין שוחה, רץ ורוכב על אופניים. אוהב את הזמן לחשוב תוך כדי הפעילות.

אינטרנט
גולש באתרי ספורט, קניות ויד 2

קפה
יש לנו מכונה בבית, אבל שותה כל קפה ובכל צורה.

בית קפה
"גרציא" בגדול. אין מתחרים.

10	9	8	7	6		5		4	3	2		1
				13			12			11		
			16		15							14
		20		19	18					17		
						24	23				22	21
30	29		28			27		26			25	
		35	34				33	32				31
				38				37				36
			42		41				40			39
	46			45	44					43		
50		49				48				47		
	55		54			53					52	51
				58			57					56

מאונך: 1. סוג של חופש לילדים, 5. הזזת הזמן קדימה כדי לחסוך באנרגיה בימים הארוכים, (3,4), 11. קיבוץ בערבה, 13. חיות בים וצורבות את המתרחצים בים בעיקר ביולי, 14. סוג של פעילות בהליכה, עושים זאת הרבה עם הילדים בחופשים, 16. שמרו, 17. לא יומי, 18. כלי נגינה, 20. בית תסיסת היין, 21. ממלכה קדומה, 23. זמרת ישראלית מפורסמת, 25. ממרח מתוק, 27. ישוב קרוב אלינו שהתאחד עם שער חפר, גם שם של בחורה, 29. גר, 31. חוט מתכת, 32. פרי קיצי קלאסי, 34. הן עוסקות בספורט ו... מרתון, 36. עיר קדושה למוסלמים, 37. און, 38. חיות בר הדומות לצבי, גם שם של אחת הקבוצות בקיבוץ, 39. הידד! האח! (סלנג), 40. הדר, פאר, 42. מקור מים גדול, נעים לבלות שם בקיץ, 43. בתנ"ך, בן נר, 44. לפני שסללו כבישים, היו בקיבוץ הרבה ... , 47. פעילות מהנה לילדים, בחופש הגדול הם שוהים שם מספר ימים, (3,4), 49. תלם, 51. בית, מבנה, 53. ריצת הסוס, 55. עני, 56. חית טרף מן החתוליים, נקבה, 57. לא קר, 58. אחד מעמי כנען.

מאונך: 1. מאכל קר ומהנה בקיץ, בעיקר לילדים, 2. פעילות נעימה בקיץ, בעיקר עם ילדים, עושים זאת בשעות שפחות חם, (4,4), 3. שם מקובל, לועזי ועברי, 4. מלא אדים, 5. מן הצאן, 6. קול הפרה, כתוב הפוך, 7. נרתיק לחרב, 8. צמחים דוקרניים, בקיץ לפעמים זה נתקע ברגל, להולכים יחפים, 9. יוטל, יושלך, 10. צבע השמש, 12. נסתר, סודי, 15. פרי עסיסי אופייני לקיץ, 19. ירח, 22. הולכים אליה הרבה בקיץ, כדי להתקרר וליהנות, 24. יאגור כוח, 26. התארגן, עשה הכנות וסידורים, 28. שם ארס כדי לגרום נזק, 29. כאב, 30. קושרים לסוס, 31. חודש עברי בקיץ, 33. אבקה קוסמטית, 35. ודי בצפון הארץ, 40. ראייה והכרה, הבדלה בין דברים, 41. ספורט מאוד נפוץ ובריא במים, 43. צמרת, 45. חלק משיר ישראלי ידוע: "אוצרות אופיר גלעד" 46. פרי מאכל בקיץ, טוב גם לבהמות..., 48. עת עתיקה, ימי..., 50. מגדולי פרשני המקרא, 51. ילד, 52. ישן, 54. תן!!!

פתרון מי אני ומה שמי

הבית נמצא ליד חדר האוכל, מצד צפון. עם בנייתו שימש כפעוטון. כעבור מספר שנים הפך לבית האיזולציה, בית בו התגוררו ילדים חולים אשר קיבלו טיפול ייחודי כולל מזון בריאות. בשנות השמונים הפך הבית ל"משחקה" - כל ערב לאחר ארוחת הערב בחדר האוכל, היו הילדים והוריהם מוזמנים לפעילות משחקים בחדריו. את המשחקה ארגנה באהבה רבה ברכה גלנצמן ז"ל. באותו זמן שימש החדר הצפוני במקום כמרכז תקשורת פנימית. מאז שנסגרה המשחקה, משמש הבית כבית מגורים זמני.

צילומים: ארכיון הקיבוץ

”חום יולי אוגוסט
אז היה כבד מאוד“

